

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił P. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ, powołując się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat, oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 8 miesięcy i 17 dni w okresach: od 14.09.1971 r. do 30.08.1975 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł. oraz od 01.09.1976 r. 31.05.1984 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł.. (decyzja k. 17 – 17 verte akt ZUS)

Kolejną decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił P. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 8 miesięcy i 17 dni w okresach: od 14.09.1971 r. do 30.08.1975 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł. oraz od 01.09.1976 r. 31.05.1984 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł.. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów: od 11.11.1969 r. do 12.07.1971 r. w (...) w oraz od 28.10.1975 r. do 27.03.1976 r. w (...) Fabryce (...), gdyż nie zostały przedłożone świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Według ZUS przedłożona dokumentacja w postaci: umowy o pracę, opinii służbowej oraz oświadczenia z dnia 08.11.1966 r. ma charakter szczątkowy i nie można jednoznacznie stwierdzić, że ubezpieczony wykonywał pracę zaliczaną do szczególnych warunków. (decyzja w aktach ZUS)

Wnioskodawca uznał powyższe decyzje organu rentowego za krzywdzące i w dniach 13 maja i 16 września 2015 r. złożył od nich odwołanie do Sądu Okręgowego w Łodzi wnosząc o ich zmianę i przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego. Wnioskodawca podniósł, że świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach od 11.11.1969 r. do 12.07.1971 r. w (...) i od 28.10.1975 r. do 27.03.1976 r. w (...) Fabryce (...) a także dodatkowo w okresie od 12.08.1985 r. do 01.01.1989 r. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w przedmiocie blacharstwa budowlanego. Ubezpieczony podkreślił, że jego prace polegały na wykonywaniu rynien, rur spadowych elementów i detali: kolan, zlewów rynnowych, koszy zlewowych, parapetów okiennych, obróbek ognimurów, gzymsów z blachy ocynkowanej lub cynkowej. Skarżący podniósł, że wszystkie te elementy i detale były łączone za pomocą gorącej lutownicy roztopiającej lutowie ołowiowo – cynowe używając kwasu solnego do oczyszczania miejsc łączenia detali i elementów. Wnioskodawca podkreślił też, że pracował na drabinach, rusztowaniach i dachach. Ubezpieczony wskazał, że cały przebieg jego pracy zawodowej wyglądał tak samo. (odwołanie k. 2 – 4, odwołanie k. 2 – 3 verte akt o sygn. VIII U 2531/15)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w zaskarżonej decyzji. ZUS dodatkowo wskazał, że okres prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek nie jest zatrudnieniem w rozumieniu przepisów prawa, brak podstaw do zaliczenia go do okresów pracy kwalifikujących do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. (odpowiedź na odwołanie k. 6 – 6 verte, odpowiedź na odwołanie k. 4 – 4 verte akt o sygn. VIII U 2531/15)

Na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd Okręgowy w Łodzi połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy o sygn. akt VIII U 1527/15 i VIII U 2531/15 oraz postanowił prowadzić je dalej pod sygn. akt VIII U 1527/15. (okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił, co następuje:

P. S. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

W okresie od 11.11.1969 r. do 12.07.1971 r. ubezpieczony świadczył pracę na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. jako pomoc blacharza. (świadcstwo pracy k. 4 akt ZUS)

We wskazanym wyżej zakładzie pracy wnioskodawca pracował jako blacharz budowlany. Wnioskodawca lutował ryny, parapety i wykonywał pracę na zakładzie (...), w warsztacie. Ryny były gotowe, ubezpieczony łączył je, robił zakończenia za pomocą lutowia ołowiano-cynowego. Potem odtrawiał to wszystko kwasem. (zeznania wnioskodawcy k. 42)

Następnie w okresie od 28.10.1975 r. do 27.03.1976 r. P. S. był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Fabryce (...) w Ł. jako ślusarz - blacharz. (świadcstwo pracy k. 5 akt ZUS)

W (...) Fabryce (...) w Ł. ubezpieczony wykonywał te same prace co w (...) Przedsiębiorstwie (...). (zeznania wnioskodawcy k. 42)

Wnioskodawca w okresie od 01.09.1976 r. do 31.05.1984 r. był zatrudniony na umowę o pracę w Przędzalni (...) w Ł., którego następcą prawnym została Przędzalnia (...) S.A. w Ł. i w tym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy i stale wykonywał on pracę w szczególnych warunkach polegającą na lutowaniu płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych określoną w wykazie A, dziale V, poz. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm). (okoliczność bezsporna, a nadto świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 11 akt ZUS)

Ubezpieczony w okresie od 14.09.1971 r. do 30.08.1975 r. był zatrudniony na umowę o pracę w Przędzalni (...) S.A w Ł. i w tym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy i stale wykonywał on pracę w szczególnych warunkach polegającą na lutowaniu płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych określoną w wykazie A, dziale V, poz. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm). (okoliczność bezsporna, a nadto świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 12 akt ZUS)

W okresie od 27.08.1985 r. do 01.01.1989 r. wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą w zakresie blacharstwa budowlanego w miejscowości O.. Wnioskodawca w ramach tej działalności wykonywał ryny i rury na rzecz domów jednorodzinnych. Wnioskodawca sporządzał sam kalkulacje wykonanych czynności. (zaświadczenie Cechu (...) z 06.05.2015 r. k. 5, Charakterystyka Rzemiosła k. 18 – 18 verte, zeznania wnioskodawcy k. 42, kalkulacja robót k. 34-39)

Wnioskodawca posiada łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. (okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. (okoliczność bezsporna)

W dniu 25 marca 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. (wniosek k. 1 – 8 akt ZUS)

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił P. S. prawa do emerytury z uwagi na fakt, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 8 miesięcy i 17 dni w okresach: od 14.09.1971 r. do 30.08.1975 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł. oraz od 01.09.1976 r. 31.05.1984 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł.. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów:

- od 09.11.1973 r. do 31.08.1979 r. w (...) Spółdzielni Pracy w K. na stanowisku dekarza jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z uwagi na fakt, że świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z powołaniem odpowiedniego wykazu, działu, pozycji i punktu zarządzenia resortowego jest sprzeczne w kwestii okresu zatrudnienia na stanowisku dekarza z innymi dokumentami w postaci w szczególności angaży;

- od 14.12.1984 r. do 31.01.1990 r. w Spółdzielni Mieszkaniowej w Ż. na stanowisku blacharza – dekarza – ślusarza z uwagi na fakt, że świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach jest sprzeczne z powołanym wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego, w którym wymienione jest stanowisko blacharz – dekarz. (decyzja k. 17 – 17 verte akt ZUS)

Kolejną decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił P. S. prawa do emerytury z uwagi na fakt, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. udowodnił krótszy, niż wymagany przez ustawodawcę staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w ilości 11 lat, 8 miesięcy i 17 dni w okresach: od 14.09.1971 r. do 30.08.1975 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł. oraz od 01.09.1976 r. 31.05.1984 r. w Przędzalni (...) S.A w Ł.. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił następujących okresów: od 11.11.1969 r. do 12.07.1971 r. w (...) w oraz od 28.10.1975 r. do 27.03.1976 r. w (...) Fabryce (...), gdyż nie zostały przedłożone świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Według ZUS przedłożona dokumentacja w postaci: umowy o pracę, opinii służbowej oraz oświadczenia z dnia 08.11.1966 r. ma charakter szczątkowy i nie można jednoznacznie stwierdzić, że ubezpieczony wykonywał pracę zaliczaną do szczególnych warunków. (decyzja w aktach ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty załączone do akt sprawy, w tym o dokumenty znajdujące się w aktach emerytalnych ZUS w tym: zaświadczenia Cechu (...) z 06.05.2015 r. w przedmiocie prowadzenia działalności gospodarczej, kalkulacji robót, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, nadto o zeznania wnioskodawcy.

Zebrany materiał dowodowy nie nasuwa wątpliwości i pozwala tym samym na wydanie rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołania P. S. nie zasługują na uwzględnienie i podlegają oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do art. 32 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., **będącym pracownikami** zatrudnionymi w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Ustęp 2 tego przepisu stanowi natomiast, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się **pracowników** zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Ustęp 4 cytowanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ustępie 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ustępie 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Przywołane przepisy dotychczasowe to Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz.43 z późn zm.). W myśl § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń

na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ustęp 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. W § 3 ustawodawca wskazał, że za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Z kolei § 4 tego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie nie był kwestionowany wymagany okres zatrudnienia. Ubezpieczony udowodnił bowiem posiadany okres składkowy i nieskładkowy, który przekracza wymagany 25 - letni okres.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było udowodnienie przez wnioskodawcę wymaganego okresu - 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uznał do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia ubezpieczonego .

Okresy pracy w szczególnych warunkach, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku (II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239) stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw prawnych do zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach spornego okresu 27.08.1985 r. do 01.01.1989 r. We wskazanym wyżej okresie wnioskodawca prowadził własną działalność gospodarczą w zakresie blacharstwa budowlanego. Ubezpieczony wykonywał rynnny i rury na rzecz domów jednorodzinnych.

Wykaz A dział V poz. 3 cytowanego Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. wymienia prace przy lutowaniu płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych. W ocenie Sądu wykonywanie przez ubezpieczonego tego rodzaju czynności nie mogło jednakże być zaliczone do okresu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na fakt, iż były one wykonywane **w ramach działalności gospodarczej, a nie na podstawie stosunku pracy**. Treść zaś art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozostawia wątpliwości, iż z nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym skorzystać mogą tylko pracownicy, którzy w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia wykonywali pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (pogląd taki wyrażono m.in. w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004 roku, sygn. akt II UK 246/03, w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 roku, sygn. akt I UK 376/06 oraz w doktrynie prawa ubezpieczeń społecznych- zob. Kamil Antonów, Komentarz do art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Nadto zaznaczyć przy tym należy, iż zgodnie z art. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 t.j.) za pracowników uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy (ust. 1), jak również osobę wykonującą pracę

na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy (ust. 2a).

W przedmiotowej sprawie w spornym okresie P. S. niewątpliwie nie był pracownikiem w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych, a w rezultacie okres wykonywania tej działalności nie może być uwzględniony przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury.

Należy również podkreślić, że z tytułu przytoczonego Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. wynika, że dotyczy ono i reguluje kwestie związane z wiekiem emerytalnym pracowników pozostających w zatrudnieniu w ramach stosunku pracy, a nie każdego innego zatrudnienia w tym np. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, która w żadnym wypadku nie może być uznana w świetle omówionych powyżej uregulowań w tym szczególnie art. 2 k.p. za tożsamą z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę.

Dlatego okres prowadzonej działalności gospodarczej mimo, że był objęty obowiązkiem ubezpieczenia nie jest zatrudnieniem w ramach stosunku pracy i nie może być zaliczony do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach od wykazania, którego jest uzależnione uprawnienie do wcześniejszej emerytury. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 13 lutego 2002r. (OSNP 2002/10/243) stwierdzając, że zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 118 ze zm.) pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach są - bez względu na status własnościowy pracodawcy - prace wymienione w § 4 - 8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W tym miejscu zatem uznać należy, że P. S. nie spełnił jednego z wymaganych przez ustawodawcę warunków do uzyskania prawa do emerytury określonych na mocy art. 184 ustawy, to jest nie posiada wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach w ilości 15 lat.

Nawet przy przyjęciu, że wnioskodawca świadczył pracę w szczególnych warunkach w spornych okresach od 11.11.1969 r. do 12.07.1971 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. i od 28.10.1975 r. do 27.03.1976 r. w (...) Fabryce (...) w Ł. polegającą na lutowaniu płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych to i tak jego staż pracy nie wyniesie wymaganych 15 lat.

Bezprzedmiotowym jest więc badanie pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie powyższego świadczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania P. S., jako niezasadne.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.